

- jeśli chodzi o D. Decoutere, A. Hau i F.-J. Solanę Ramosa, uchylenie pkt 2-4 sentencji zaskarżonego wyroku i odnoszącej się do nich części uzasadnienia;
- rozstrzygnięcie sporu poprzez uwzględnienie żądań skarżących, przedstawionych w ramach postępowania w sprawie T-47/05:
  - stwierdzenie nieważności decyzji ustalających grupę zaszerogowania służbowego skarżących po wejściu w życie nowego regulaminu pracowniczego;
  - zasądzenie od Parlamentu Europejskiego odszkodowania w wysokości ustalonej w sposób *ex equo et bono* na 60 000 EUR dla każdego ze skarżących;
- w każdym razie, obciążenie strony pozwanej obowiązkiem pokrycia kosztów postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie skarg wniesionych przez sześciu skarżących będących urzędnikami Parlamentu Europejskiego. Byli oni laureatami wewnętrznego konkursu przeprowadzonego na podstawie starego regulaminu pracowniczego, jednakże ich zaszerogowanie uległo zmianie po wejściu w życie nowego regulaminu.

Trzech pierwszych skarżących przytacza dwa zarzuty w celu uzasadnienia skargi.

W drodze pierwszego zarzutu podnoszą oni, że decydując o umorzeniu postępowania Sąd naruszył prawo i ciężący na nim obowiązek przedstawienia uzasadnienia. Tak więc skarżący nadal posiadali interes prawny w zwróceniu się o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji w przedmiocie zaszerogowania, mimo zastąpienia ich przez późniejsze decyzje indywidualne z dnia 20 marca 2006 r., ponieważ sam Sąd stwierdził, że te nowe decyzje nie w pełni wychodzą naprzeciw żądaniom skarżących z uwagi na brak ponownego ich zaszerogowania do wyższej grupy. Ponadto, zaskarżone decyzje opierają się na art. 2 i 8 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego, których zgodność z prawem jest, zdaniem skarżących, dyskusyjna.

W drodze drugiego zarzutu ci sami skarżący twierdzą, że Sąd nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia, odrzucając wniosek o przyznanie odszkodowania, gdyż ich zaszerogowanie do grupy dokonane na podstawie nowego regulaminu pracowniczego stawia ich w tej samej pozycji co współpracowników, którzy nie przeszli pomyślnie konkursu w przedmiocie awansu do wyższej kategorii i zatem wyrządza im poważną krzywdę.

Trzech pozostałych skarżących przytacza jedyny zarzut w celu uzasadnienia skargi, odnoszący się do niezgodności z prawem art. 2 i 8 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego urzędników.

W tym zakresie skarżący zarzucają, po pierwsze, naruszenie przez Sąd praw nabytych, zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ stwierdził on, że zaszerogowanie do wyższej grupy w następstwie pomyślnego przejścia przez nich konkursu przeprowadzonego na podstawie starego regulaminu pracowniczego, nie stanowi prawa nabytego i zatem nie może prowadzić do powstania uzasadnionych oczekiwań.

W ramach uzasadnienia tego samego zarzutu skarżący podnoszą, po drugie, że Sąd naruszył zasadę równości traktowania, ponieważ w następstwie ponownego zaszerogowania do grupy dokonanego na podstawie nowego regulaminu pracowniczego byli oni traktowani na równi ze współpracownikami, którzy nie przeszli pomyślnie wspomnianego konkursu. Co więcej, Sąd inaczej potraktował dwie identyczne sytuacje, stwierdzając, że laureaci jednego konkursu nie należą do tej samej kategorii, gdyż przepisy odnoszące się do zaszerogowania do grupy różnią się, jego zdaniem, w zależności od daty dokonania zaszerogowania. Zastosowanie odmiennych przepisów do laureatów tego samego konkursu, a mianowicie art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 4 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego, jest więc sprzeczne z zasadą równego traktowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 listopada 2008 r. — Vera Mattner przeciwko Finanzamt Velbert

(Sprawa C-510/08)

(2009/C 44/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vera Mattner

Strona pozwana: Finanzamt Velbert

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 39 WE i art. 43 WE, a także art. 56 WE w związku z art. 58 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowej regulacji państwa członkowskiego dotyczącej nałożenia podatku od darowizny, która przy nabyciu nieruchomości położonej w kraju przez osobę zagraniczną od nabywcy zagranicznego przewiduje kwotę wolną od podatku w wysokości 1 100 EUR, podczas gdy przy darowiznie tej samej nieruchomości przysługiwałaby kwota wolna od podatku w wysokości 205 000 EUR, gdyby darczyńca lub obdarowany w momencie dokonania darowizny posiadali miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim?